Den barmhärtige samariern

Klapp, klapp, klapp, klapp. Åsnans tunga steg klapprar på den grusiga vägen. En man sitter tankfull på åsnans rygg. Allt emellanåt torkar han bort svett och damm från sitt ansikte med fällen av sin mantel.

– Åh, denna hetta, suckar han tungt. Jag borde inte befinna mig på vägen den här tiden på dagen. Hans blick vandrar runt stenrösen och klippor till den steniga öknen där bakom.

– Åtminstone inte ensam, tillägger han fundersamt. Hettan är inte hans värsta bekymmer. Rädslan får honom att då och då spritta till och kasta ängsliga blickar omkring sig. Vägen rundar ett stenröse.

– Precis ett sådant ställe där en hop rövare kan gömma sig, tänker han. Jag borde inte ha gett mig iväg ensam ... Men då jag letade efter en karavan i Jerusalem, kunde jag inte hitta någon ... och resan är ju så kort ... jag är nästan hemma ... redan idag får jag återse Rut ... och Hanna ... min kära lilla flicka. I detsamma rullar en sten nedför sluttningen. Och en till. Framför sig ser mannen en skara vilt vrålande rövare, svängande käppar, fladdrande mantlar. Därefter blir allt svart för hans ögon. Solen gassar oavbrutet. Någonstans spelar en gräshoppa. En svag bris sveper över mannens ansikte. Försiktigt lyfter han sitt ena ögonlock, men solskenet bländar honom och han sluter ögonen.

– Rut, lilla Hanna, mumlar han och kommer ihåg. Jag var ju på väg hem. Snart är jag hos er igen. Han försöker röra sig, men kroppen är helt orörlig. Otydliga bilder blänker till i hans ögon, stenar, den heta vägen, en skara rövare. Av den brännande hettan i sina lemmar förstår han att han inte ens har sina kläder kvar. Åsnan, varorna, kläderna, allt har de tagit. Och själv ligger han utmattad utan att ens kunna röra på sig.

– Om inte någon hjälper mig snart, kommer jag att dö, tänker han förtvivlad. I detsamma hör han steg i sanden. Någon kommer. Jag får hjälp. I ögonvrån ser han en flik av en mantel fladdra förbi. En präst. Tack, gode Gud. I samma stund försvinner mantelfliken ur hans synfält.

– Jag lever. Hjälp mig, vill han ropa, men får inte fram det minsta ljud. Prästen trodde jag var död ... kunde inte komma nära ... röra vid mig ... hjälp ... Min Gud, hjälp mig. Som genom en dimmig ridå hör han åter rassel av sand, skyndsamt nalkande steg. Någon kommer i tid ändå. Med sina sista krafter lyckas han öppna ögonen och ser en skymt av ett ansikte, en tempeltjänares mantel. Han försöker sträcka ut handen, försöker öppna munnen – och så är han ensam igen. Det svaga ljudet av steg försvinner i fjärran.

– Varför hjälper de mig inte? Varför lämnar de mig att dö? Ser de inte att jag lever? Hjälp mig. Jag vill hem.

Hettan tilltar. Det outhärdliga solgasset gör smärtan från såren värre. Huvudet faller kraftlöst åt sidan. Det är alldeles tyst i ödemarken. Det friska vattnet rinner mellan spruckna läppar. Långsamt får mannen medvetandet tillbaka, känner den välgörande oljan i sina sår, händer som rör vid honom, lyfter honom från marken, lägger honom på en åsnas rygg. Han känner djurets gungande rörelser under sig. Så sjunker han ner i medvetslöshet igen. Det är kväll. Mannen öppnar ögonen och ser sig omkring. Rena vita väggar. Han ligger i en säng i ett främmande rum. Han lyfter sin hand. Den är täckt av bandage – men den rör sig. Smärtan överallt i kroppen har lindrats.

– Var är jag? frågar han med svag röst.

– I vårdshuset, svarar en man som sitter bredvid sängen. Den sjuke spritter till. Den okände är en samarier. Hur kan han, en jude, vistas i samma rum som en samarier, härstammande från ett föraktat blandfolk. Sen kommer han ihåg hur han låg vid vägkanten, hur medlemmar av hans eget folk lämnade honom döende i öknen, hur någon gav honom vatten ...

– Var det du som räddade mitt liv? frågar han stilla. Mannen nickar. Men varför? Vi judar vill ju inte ha med er att göra. Varför stannade du trots att du själv riskerade att bli rövarnas offer?

– Jag kunde inte bara lämna dig att dö. Vår skulle då min kärlek till min nästa ha funnits, säger mannen och reser sig upp. Jag måste fortsätta min resa. Jag har betalat vårdshusvärden för din vård. Han förser dig med allt du kan behöva. Snart är du hemma hos de dina igen.

– Kärleken till nästan ... tänker den sjuke medan han ser mannen lämna rummet. Ja, så står det i skriften: Älska Herren din Gud med hela ditt hjärta och hela din själ, hela din kraft och hela ditt förstånd och din nästa såsom dig själv.

– Älska, upprepar mannen i tankarna, som om det var första gången i sitt liv han riktigt förstod betydelsen av det ordet.